

- 9 Frederik Nørgaard (S)
 10-13 Jonna Grønver (V)
 Christian Mejhdahl (V)
 14-16 H.P. Clausen (KF)
 John Vinther (KF)
 17 Jan Køpke Christensen (FP)

Den næste sag på dagsordenen var:

10) Første behandling af lovforslag nr. L 38: Forslag til lov om ændring af straffeloven. (Besiddelse af børnepornografi).

Af justitsministeren (Bjørn Westh).
 (Fremsat 2/11 94).

Sammen med denne sag foretoges den følgende på dagsordenen opførte sag, nemlig:

11) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 12:

Forslag til folketingsbeslutning om forbud mod køb eller besiddelse af børneporno.

Af Helge Adam Møller (KF) og Birthe Rønn Hornbech (V) m.fl.
 (Fremsat 25/10 94).

Forslagene sattes til forhandling.

Forhandling

Justitsministeren (Bjørn Westh):

Der er som nævnt af formanden to forslag vedrørende børnepornografi, vi skal drøfte i dag, dels et lovforslag fremsat af mig på regeringens vegne, dels et beslutningsforslag, som medlemmer af Det Konservative Folkeparti og Venstre har fremsat. Begge forslag har til formål at gøre det strafbart at besidde børnepornografi, og det har da også flere gode grunde for sig.

Både FN's Menneskerettighedskommission og Nordisk Råd har anbefalet, at den blotte besiddelse af børnepornografi kriminaliseres, ligesom Europarådets ministerkomité har henstillet, at spørgsmålet gøres til genstand for nærmere overvejelse. I Norge har man indført et forbud mod besiddelse af børnepornografi, og i Sverige er det besluttet at gøre det samme.

Da produktion af børnepornografisk materiale i mange tilfælde sker ved alvorlige strafbare handlinger mod børn, er det stødende, at besiddelse af materialet ikke er strafbar.

Et forbud mod besiddelse af børnepornografisk materiale markerer en klar afstandtagen fra

seksuelt misbrug af børn, samtidig med at det bidrager til at værne om børns rettigheder. Der-til kommer, at et forbud forhåbentlig vil kunne medføre en vis begrænsning af efterspørgslen efter børnepornografi og dermed også begrænse produktionen og de dertil knyttede seksuelle overgreb mod børn.

Beslutningsforslaget fra Det Konservative Folkeparti og Venstre er identisk med det beslutningsforslag, B 13, som Folketinget forkastede ved andenbehandlingen den 26. maj i år. I Retsudvalgets betænkning af 18. maj 1994 over beslutningsforslaget gav udvalgets flertal udtryk for, at det foreslåede område for kriminalisering af besiddelse af børneporno var for bredt og for unuanceret. Retsudvalgets flertal opfordrede imidlertid samtidig min forgænger til at afholde en høring for Retsudvalgets medlemmer om børnepornografi for at skaffe et sagligt grundlag for at vurdere, hvorledes et lovgivningsinitiativ kunne udformes, således at seksuelt misbrug af børn hindredes bedst muligt.

Denne høring fandt sted den 5. september 1994, og vi har herefter i Justitsministeriet udarbejdet det lovforslag, der er til første behandling i dag.

Vi ønsker naturligvis alle i dette Ting at bekæmpe seksuelle overgreb mod børn. Spørgsmålet er alene, hvorledes man bedst opnår dette resultat.

I debatten om børnepornografi har det fra kriminologisk side været anført, at børnepornografiske billeder kan have den positive effekt, at de afholder nogle fra at begå sædelighedsforbrydelser mod børn. Det må erkendes, at vurderingen af virkningerne er sådan, at et forbud mod børnepornografi er forbundet med en vis usikkerhed. Det er navnlig vanskeligt at afgøre, hvilken vægt man skal tillægge de nævnte argumenter om, at børnepornografi kan have en kriminalitetsforebyggende virkning.

Det er min opfattelse, at regeringens forslag indeholder en afbalanceret løsning. Det tror jeg ikke B 12 gør på samme måde. L 38, regeringsforslaget, rammer billeder optaget i forbindelse med, at der er begået alvorlige strafbare handlinger mod børn, medens besiddelse af mindre grove billeder på den anden side fortsat vil være tilladt og muligvis kan have en kriminalitetsdæmpende effekt.

Hensigten med regeringsforslaget er således i videst muligt omfang at opnå en samlet begrænsning af antallet af seksuelle overgreb mod børn, en hensigt, jeg måske ikke tror opnås fuldt så godt med V's og K's forslag.

Lad mig til slut sige, at det er regeringens ønske, at der kan blive et bredt flertal i Folketinget for de nødvendige ændringer i lovgivningen på dette område.

Lissa Mathiasen (S):

På samme måde som jeg i sidste folketingssamling tilkendegav Socialdemokratiets ønske om og vilje til at medvirke aktivt til at bekæmpe seksuelle overgreb mod børn, vil jeg godt her i dag udtrykke vores ubehag og afstandtagen over for enhver form for seksuelt misbrug og mishandling af børn. Det er så grimt og modbydeligt.

Men når det er sagt, vil jeg også godt tilkendegive, at vi har fundet det svært at få sikkerhed for, hvordan vi bedst kunne undgå det misbrug. Vi har blankt erkendt, at vi ikke følte os kompetente til uden faglig bistand at foretage denne vurdering, og derfor ønskede vi via en høring i Retsudvalget med fagligt kompetente personer at få et sagligt grundlag til vurdering af, hvorledes et eventuelt lovgivningsinitiativ skulle se ud. Kort og godt – få en bedre viden om, hvor grænserne burde gå.

Det er vores opfattelse, at det fremlagte lovforslag fra justitsministeren indeholder en meget afbalanceret løsning. Netop ved at indføre et forbud mod besiddelse af børnepornografisk materiale, der skildrer børn i samlejesituationer eller samlejelignende situationer, har man fundet en afbalanceret løsning, som på den ene side markerer en klar afstandtagen fra seksuelt misbrug af børn og på den anden side også er en afgrænsning, der er så klar, at det er muligt at håndtere den i praksis.

Jeg håber, at vi med dette klart får signaleret vores ønske om såvel nationalt som internationalt at værne om børns rettigheder. Herunder vil jeg i øvrigt godt udtrykke vores tilfredshed med, at justitsministeren vil intensivere samarbejdet med udenlandske myndigheder. Ikke mindst på dette punkt tror jeg at der er behov for en ekstraordinær indsats.

Det er vores håb, at vi med vores støtte til dette lovforslag om forbud mod besiddelse af grovere børnepornografisk materiale sammenholdt med de tiltag, der allerede er taget på området, får øget beskyttelsen af børn mod seksuelle overgreb. Her tænker jeg dels på forbudet mod optagelse af børnepornografiske billeder med en strafferamme på indtil 4 års fængsel, dels på straffelovens øvrige paragraffer, hvor der tales om samleje med børn under 15 år, og

hvor der kan idømmes fængsel op til 6 år og ved skærpende omstændigheder op til 10 år, og dels på forbud mod erhvervs-mæssig distribution, jf. straffelovens § 235, som netop tilsigter at ramme den økonomiske bagmandsvirksomhed i forbindelse med fremstillingen af børnepornografi.

Men som jeg tidligere har været inde på, skal jeg ikke lægge skjul på, at vi synes, det har været en svær vurdering at foretage, ikke mindst i betragtning af den løbende diskussion om, hvordan man samlet bedst opnår en reduktion af antallet af seksuelle overgreb mod børn, enten ved at forbyde besiddelse af børnepornografi eller ved at opretholde den gældende retstilstand ud fra en betragtning om, at børnepornografien muligvis kan have den virkning, at den afholder nogle fra at begå sædelighedsforbrydelser mod børn.

Men som det er fremgået af min tale her i dag, mener vi, at det er rigtigt på baggrund af de anbefalinger, der også kom frem under høringen, at tage dette nye skridt og dermed støtte det af justitsministeren fremlagte lovforslag.

Med disse bemærkninger håber jeg også at have tilkendegivet, at vi ikke kan støtte det af Venstre og Konservative fremlagte beslutningsforslag.

Inge Dahl-Sørensen (V):

Beslutningsforslag nr. B 12, som Venstre og De Konservative har fremsat, bliver gudskelov nogenlunde overflødig, da justitsministeren nu kommer med et lovforslag om ændring af straffeloven omkring besiddelse af børnepornografi.

Der skal ikke herske nogen tvivl om, at Venstre er tilfreds med, at justitsministeren har lyttet og nu kommer med et lovforslag om forbud mod besiddelse af børneporno. Men det er foruroligende, at justitsministeren først vil gribe ind, når TV 2 sender problemet ud i æteren. Alle de misbrugte børn må nok sende en venlig tanke til TV 2 og ikke til justitsministeren og regeringspartierne, som åbenbart er mere optaget af medierne end af menneskelige lidelser.

Nu har vi fået det lovforslag, som Venstre og De Konservative har efterlyst i snart et år. Og det er godt, specielt fordi befolkningen tydeligt har tilkendegivet sin mening, som var en klar støtte til et forbud mod besiddelse af børneporno.

Nu er vi så nået så langt, og det er vi tilfreds med. Men vi er bekymrede over, at justitsministeren mener, at besiddelse af børneporno blot skal straffes med bøde. Takserer justitsministe-

ren den form for mishandling til kun en bøde? Er det virkelig en rimelig straf for at ødelægge børns liv?

I Venstre er vi desuden af den opfattelse, at det er kritisk, at man ved bødestraffen også afskærer politiet fra at foretage ransagninger i en ikke-sigtet persons bolig. Derved afskærer vi politiet fra muligheden for at optræve børnemisbrugsmiljøerne, og så er vi ikke kommet så meget længere.

Men vi ønsker som sagt en drøftelse af den problematik i udvalget. Ellers støtter vi forslaget.

(Kort bemærkning).

Søren Søndergaard (EL):

Jeg vil bare bede fru Inge Dahl-Sørensen om ganske kort at redegøre for, hvad der præcis menes med ordet besiddelse. Det er jo det helt centrale begreb i denne debat, så det må være muligt relativt konkret at redegøre for, hvad der menes med besiddelse af børneporno.

(Kort bemærkning).

Inge Dahl-Sørensen (V):

Jamen vi ved da alle sammen, hvad besiddelse af børneporno er. Så længe der er en aftager, så er der også mulighed for at producere – det er det, der er problemet. Derfor er vi imod det. Og så længe man kan besidde børneporno og der er aftagere til det, er der også mulighed for at lave det.

(Kort bemærkning).

Søren Søndergaard (EL):

Jeg må beklage: Jeg forstod ikke svaret. Har besiddelse noget at gøre med, om det er købt, eller om man har fået det, eller det ligger et eller andet sted? Altså, kan vi ikke få klarhed? Hvad betyder besiddelse i denne sammenhæng? Er det noget med ejerskab?

(Kort bemærkning).

Inge Dahl-Sørensen (V):

Jeg kan sige til hr. Søren Søndergaard, at jeg er i princippet ligeglad med, om man har fået det forærende, eller om man har købt det. Overtrædelsen er i princippet lige stor.

(Kort bemærkning).

Tom Behnke (FP):

Spørgsmålet er ikke uvæsentligt, men jeg synes egentligt, det ville være mere rigtigt, at man stillede det til justitsministeren, og at justitsmini-

steren allerede nu fik forklaret det for Folketinget, så der ikke er nogen, der er i tvivl om, hvad der menes med, at man besidder det. Hvad er definitionen på at besidde det?

Mit spørgsmål skal være, om ikke jeg har ret i, at de almindelige bestemmelser i straffeloven om, at man skal have haft et forsæt til at besidde tingene, er det, der er kriteriet for, om man besidder det. Og så er det i øvrigt ligegyldigt, om man har købt det eller fået det foræret. Så er det i øvrigt også ligegyldigt, om man har det på sin person i en lomme, eller om det ligger i ens hjem eller det ligger i ens gemmer i øvrigt.

Jeg synes, det er vigtigt, at ministeren allerede nu fortæller og klargør for Folketinget, hvad definitionen på besiddelse er, og om jeg har ret i min antagelse.

(Kort bemærkning).

Søren Søndergaard (EL):

Jeg må spørge fru Inge Dahl-Sørensen, hvilket tidsrum denne besiddelse så skal omfatte. Hvor lang tid er besiddelse? Er det et minut? Er det fem minutter? Er det en halv time? Er det ti døgn? Hvor lang tid er det? Der må være en eller anden afgrænsning dér. Især – det ved fru Inge Dahl-Sørensen måske – er der jo folk, der f.eks. blander sig i debatten om flygtninge og udlændinge, som får alt muligt svineri ind ad deres postkasse, bl.a. også alle mulige pornografiske tidsskrifter.

(Kort bemærkning).

Helge Adam Møller (KF):

Indledningsvis forstod jeg ikke helt spørgsmålet fra hr. Søren Søndergaard. Det var jo heller ikke rettet til mig, men nu tror jeg, jeg er klar over, hvad det er, der ligger i det, også efter det, hr. Tom Behnke var oppe og sige.

Til det vil jeg godt sige, at i det forslag, jeg er forslagsstiller for, og som er fremsat sammen med Venstre og fru Inge Dahl-Sørensen, har vi jo klart taget stilling til det, idet vi skriver i bemærkningerne, at vi forudsætter, at det at købe eller besidde utugtigt materiale vedrørende børn kun er strafbart, hvis man handler med forsæt hertil, altså om man gør det med vilje. Og det vil sige, at eksempelvis i den situation, hvor man får tilsendt sådan noget, ja hvis man så har det liggende, indtil man får det smidt ud i skraldespanden, så har man selvfølgelig ikke besiddet det eller ejet det med forsæt, og derfor er det heller ikke strafbart. Der skal altså foreligge en aktiv handling. Det skal være med vilje, man

køber det, eller med vilje, man beholder det. Så det har vi klart taget stilling til, og jeg regner da også med, at det også ligger i det forslag, som justitsministeren har fremsat; andet har jeg ikke haft fantasi til at forestille mig.

Første næstformand (Ivar Hansen):

Så er det hr. Helge Adam Møller i ordførerrækken.

Helge Adam Møller (KF):

Vi i Det Konservative Folkeparti vil godt hilse regeringens lovforslag velkommen.

Det kommer jo knap halvandet år efter, at vi første gang sammen med Venstre fremsatte et beslutningsforslag om at gøre det forbudt at eje eller besidde børnepornografisk materiale. Vi fremsatte forslaget tre gange, og nu kommer der et lovforslag, og det er vi tilfreds med – næsten.

Generelt finder jeg, at det er godt, og jeg finder, det er tiltrængt og nødvendigt, at regeringen har fremsat lovforslag nr. L 38.

Det er godt, fordi det markerer en klar afstandtagen fra seksuelt misbrug af børn. Det er også godt, fordi det bidrager til at værne om børns rettigheder og til at beskytte børn, og det har jeg også forstået på de tidligere ordførere, at alle i dette Folketing er interesseret i.

Det er tiltrængt, fordi vi dermed i hvert fald delvis lever op til FN's Menneskerettighedskommissions handlingsplan fra den 5. marts 1994. Det er også tiltrængt, fordi vi derfor også lever op til – og jeg må måske igen sige delvis – til den vedtagelse, som Nordisk Råd traf den 9. marts, hvor man anbefalede, at besiddelse af børnepornografisk materiale i form af billeder, video, film osv. blev kriminaliseret.

Mit tredje nøgleord var »nødvendig«. Når jeg også anser forslaget for nødvendigt, er det, fordi det er min klare opfattelse, at det gør det svære for producenterne at slippe af med det materiale, der fremstilles, og dermed giver det færre antal misbrug af børn.

Jeg har et par gange givet udtryk for, at vi alligevel ikke er helt tilfreds. Der er i hvert fald nogle ting, vi godt vil drøfte og eventuelt stille forslag om at ændre. Vi vil også stille spørgsmål i udvalget, og dem vil jeg godt nævne her:

For det første er der spørgsmålet om strafferammen. Om strafferammen lægger man op til, at den kun omfatter bøde, og umiddelbart mener vi ikke, at det er nok. Vi mener, at strafferammen også skal kunne omfatte hæfte og fængsel, således at der er mulighed for, at dom-

stolene individuelt kan tage stilling, afhængig af hvor alvorlig forseelsen er.

Et andet problem med bødestraf – som fru Inge Dahl-Sørensen nævnte – er, at det afskærer politiet muligheden for at foretage ransagning af personer, der ikke er sigtet, og vi synes, at den mulighed selvfølgelig skal være der, når der er en bestyrket mistanke om, at der er noget at ransage efter.

Det andet spørgsmål: Er begrænsningen af materialet vidtgående nok? Det mener jeg ikke. Man sætter sig i virkeligheden mellem to stole, for på den ene side har vi en meget klar lovgivning, der siger, hvad det er, der er forbudt at producere, og hvad det er, der er forbudt at sælge. Det er på den ene side noget med utugtigt materiale osv., og så på den anden side siger man altså her, at det kun er den grovere del af det, der er forbudt at købe og eje.

Vi mener, at man skal tage skridtet fuldt ud og sige, at det, der er forbudt at producere, og det, der er forbudt at sælge – for vi mener, det er misbrug af børn, når man producerer og sælger det – skal selvfølgelig også være forbudt at eje. Der kunne det jo være spændende – men det får vi mulighed for i udvalget – at kigge på de erfaringer, man har i Norge, hvor man jo har en strafferamme, der alene for besiddelse også går op til to år. Nu er det ikke lige den, jeg har forestillet mig, men en strafferamme, der i hvert fald er langt mere omfattende end den, justitsministeren lægger op til, og hvor strafferammen for at besidde eller eje børnepornografi omfatter de områder, som justitsministeren ikke synes skal kriminaliseres.

Men konkluderende: Tak, for at forslaget kom. Det er et stort skridt i den rigtige retning. Vi vil stille spørgsmål i udvalget, og så vil vi endelig vende tilbage. Men jeg kan garantere, at uanset hvordan ændringsforslagene bliver eller ikke bliver, så stemmer vi selvfølgelig i sidste instans for lovforslaget, for det er et stort skridt i den rigtige retning.

(Kort bemærkning).

Tom Behnke (FP):

Såvel fru Inge Dahl-Sørensen som hr. Helge Adam Møller har nu været inde på, at man ønsker, at der skal være en bedre mulighed for straf i § 235, stk. 2, og de er ikke tilfreds med, at der kun kan gives bøde, men man vil også have muligheden for hæfte og egentlig fængsel.

Hr. Helge Adam Møller begrundede det bl.a. med, at når der er en styrket mistanke eller en

vis styrket mistanke, så ønsker man at have mulighed for at kunne ransage en ikkesigtets bolig. Men hvis der er en sådan begrundet eller bestyrket mistanke, som hr. Helge Adam Møller udtrykker det, så er der vel også et grundlag for, at man umiddelbart kan rejse sigtelse, og i det øjeblik, hvor sigtelsen er rejst, kan man ransage efter de regler, der i øvrigt gælder for en sigtets bolig. Så derfor er forskellen lig nul.

Det, jeg til gengæld hæfter mig ved, er, at for mig at se er der forskel på, om man producerer børneporno, om man distribuerer det, eller om man »bare« besidder det. For mig at se skal der være mulighed for, at netop produktionen af børneporno skal kunne straffes langt hårdere end det forhold, at man besidder den. Man kan selvfølgelig sige, at den, der besidder børnepornografisk materiale, i et eller andet omfang har givet anledning til, at det er blevet produceret; ja, men det er jo ikke den person, der rent faktisk har produceret det. Så jeg synes, det er rimeligt, at der er en forskel her.

Men jeg ville lige høre hr. Helge Adam Møller, og det var egentlig derfor, jeg gik herop, om ikke det er korrekt, at når der er en sådan begrundet mistanke til en person, at man i så tilfælde blot kan rejse en sigtelse og dermed ransage efter de regler.

(Kort bemærkning).

Helge Adam Møller (KF):

Da hr. Tom Behnke som politimand jo er professionel på dette område, så tror jeg selvfølgelig på, hvad der bliver sagt.

Men det er en af de ting, jeg meget gerne vil grave videre i under udvalgsarbejdet, for af bemærkningerne til lovforslaget fremgår det i hvert fald klart, at der, hvad angår ransagning, er en afgørende forskel på, om strafferammen kun går til og med bøde, eller om den giver mulighed for frihedsstraf. Jeg er ikke lige så klog på det område som hr. Tom Behnke, og jeg vil grave videre i det, men vi finder, at der skal være mulighed for, at hvis politiet har en mistanke, så skal de også umiddelbart kunne gå ind og ransage. Er der det, så er der ikke noget problem.

Annette Nordstrøm Hansen (SF):

Der er ingen tvivl om, at børnepornografi skal bekæmpes, hvilket et enigt Folketing har manifesteret ved at indføre § 235 i straffeloven, der foreskriver op til 6 måneders fængsel ved erhvervs-mæssig udbredelse, fremstilling eller salg af børneporno. Ligeledes har Danmark ratificeret FN's børnekonvention.

Problemet med det foreliggende forslag fra justitsministeren om at nykriminalisere køb eller besiddelse af børneporno er, som også justitsministeren selv er inde på i sine kommentarer, at det er meget tvivlsomt, om et sådant forslag vil have den ønskede virkning.

Argumentet om, at et forbud vil afholde folk fra at købe de omtalte ting, mangler enhver troværdighed. Hvis det var tilfældet, kunne kriminalitet jo reduceres betydeligt ved, at man bekendtgjorde, at nu var det og det og det og det altså forbudt. Og det holder som bekendt desværre ikke.

Jeg har også bemærket, at man i justitsministerens forslag heller ikke har intentioner om selvstændigt at forfølge disse sager. For en fare er naturligvis, at man ved at kriminalisere dette område får skabt en subkultur, hvor denne kriminalitet trives, og hvor materialet – det kan være film eller blade – bliver mange gange dyrere, profitten større og markedet endnu mere lukrativt for kriminelle elementer.

Jeg forstår og deler naturligvis forslagsstillerens afsky for det grove misbrug af børn, som børnepornografi er udtryk for. Men man skal passe på med at lovgive på grundlag af følelsesmæssig affekt, der bestemt er forståelig, men som måske har utilsigtede virkninger. Det er nu engang sådan, at man ikke kan lovgive om alt ondt i denne verden.

Som det er fremgået af mine bemærkninger, kan jeg naturligvis ikke støtte forslaget fra De Konservative og Venstre, men SF vil naturligvis konstruktivt gå ind i udvalgsarbejdet om justitsministerens forslag, et arbejde, som skal afklare, hvordan politiet kan, og hvordan politiet rent faktisk skal efterforske disse ting.

Tom Behnke (FP):

V's og K's forslag er en genfremsættelse, for lige netop det forslag kunne ikke vinde flertal i sidste samling. Forslaget blev ikke vedtaget.

Fremskridtspartiet støttede dengang forslaget fra Venstre og De Konservative, men det gjorde regeringen ikke. I mellemtiden har regeringen så tænkt over sagen og selv fundet anledning til at fremsætte forslag om forbud mod besiddelse af børneporno. Det er glædeligt, at regeringen er blevet klogere, men det er uheldigt, at man i sin tid ikke kunne støtte V's og K's forslag, eventuelt i en modereret form.

Jeg kan være enig med regeringen i, at Venstres og De Konservatives forslag adskiller sig fra regeringens forslag, for netop V's og K's for-

slag giver den samme definition på, hvad børneporno er, og hvad børnepornografisk materiale er, både i den eksisterende § 235 og den foreslåede § 235, stk. 2.

Når der skal laves et stk. 2 til § 235, er det min opfattelse, at man er nødt til at bruge samme definition på, hvad børneporno er. Efter den model, som regeringen lægger frem, får vi tre forskellige kategorier. Vi får dels noget børnepornografisk materiale, som er ulovligt at fremstille, og det er også ulovligt at besidde det. Så får vi noget børnepornografisk materiale, som er ulovligt at fremstille, men man må gerne besidde det, hvis man på en eller anden måde er kommet i besiddelse af det. Og så har vi den tredje kategori, og det er så den, hvor det både er lovligt at producere – hvis man kan kalde det dét, når man tager billeder til familiealbummet – og lovligt at besidde.

Det første tilfælde, hvor det både er ulovligt at producere og ulovligt at besidde, er, når der er tale om billeder af egentligt samleje eller lignende situationer. Hvis der er tale om billedmateriale, hvor børn rører ved sig selv, eller nærbilleder af børns kønsdele, er det ulovligt at fremstille, og det er ulovligt at distribuere, men det er lovligt at besidde det efter regeringens forslag, hvorimod det i det sidste tilfælde selvfølgelig er lovligt at optage helt uskyldige billeder af sine egne børn, der render rundt i sommerlandet uden tøj på, og det er selvfølgelig også lovligt at have billederne siddende i sit familiealbum.

Så enten skal vi følge Venstres og De Konservatives forslag om at bruge den samme formulering i det nye stk. 2, som der allerede er i det eksisterende, eller også må regeringen stille forslag om, at definitionen i § 235, stk. 1, som det så bliver, ændres, så den er den samme.

Det er min opfattelse, at når man kriminaliserer besiddelse af dét, som er forbudt efter § 235, nemlig børnepornografisk materiale, så bør der gælde den samme definition også i det nye stk. 2.

Det er min opfattelse, at vi skal følge Venstres og De Konservatives forslag om, at man bruger den samme definition i det nye stk. 2 som i stk. 1. Og det er ud fra, at det for mig at se er lige så ubehageligt, om man producerer, distribuerer og besidder billeder af børn, der tager på sig selv eller lignende, eller nærbilleder af børns kønsdele. Jeg finder, at det på samme måde, som det i dag er ulovligt at fremstille og distribuere sådanne billeder, bør det også være ulov-

ligt at besidde det. Så på det punkt kan jeg følge V's og K's forslag, og jeg håber, at regeringen vil tage det med i sit forslag, så vi får ens definition.

En anden ting i regeringens forslag, som jeg vil angribe, hænger sammen med, hvor vi sætter grænsen for, hvad der er ulovligt at besidde. Det er nemlig hele snakken om, hvorvidt børnepornografisk materiale har en kriminalitetsdæmpende effekt. For enten tror man på det, eller også tror man ikke på det, og dér må vi sige, at regeringen på sædvanlig radikal vis har sat sig lige mellem to stole. På den ene side tror man måske, at det har en kriminalitetsdæmpende effekt, men på den anden side tror man ikke rigtig på det, og det er dét, der har ført frem til, at man her prøver at lave et stk. 2, som hverken er det ene eller det andet, og derfor kommer man ud i det paradoks, jeg har omtalt. Hvis man tror på, at det har en kriminalitetsdæmpende effekt, så bør man slet ikke fremsætte et forslag, som det, vi behandler i dag, for så er vi med forslaget her med til at fremme en kriminalitet, og det tror jeg ikke regeringen er interesseret i. Så regeringen må gøre op med sig selv, om man tror på al den snak om, at det har en kriminalitetsdæmpende effekt eller ej. For mig at se har det ikke nogen kriminalitetsdæmpende effekt, og derfor skal vi gennemføre regeringens forslag.

Jeg vil så sige her til sidst, at de to punkter, vi har diskuteret i dag, er det, vi vil lægge vægt på under udvalgsbehandlingen. Vi regner med, at Venstres og De Konservatives forslag ikke når frem til en egentlig afstemning, men at vi koncentrerer os om regeringens. Jeg håber, at regeringen har lyttet til debatten i dag, så vi kan få klarlagt de uenigheder, der er, og blive enige om et forslag, for så er jeg sikker på, at det bliver enstemmigt vedtaget.

Bjørn Elmquist (RV):

Jamen her fik vi det jo med rene ord for penge: Det her er en trossag.

Når nogle af de forrige ordførere fra oppositionen sagde, at regeringspartierne og regeringen reagerede på grund af en TV 2-udsendelse, så må jeg afvise det og sige, at vi reagerer på trods af den TV 2-udsendelse, for den TV 2-udsendelse skabte da hos mig meget stor tvivl om, hvad der er de korrekte anbringender i den sag.

Det viste sig jo, at f.eks en ung mand lod, som om han havde deltaget, fordi han fik et glas øl af en fotograf, der så sagde bagefter, at han havde fået penge af TV 2 for at træde frem og sige, at han havde taget billeder. Så jeg vil da nok sige,

at fulgte man den TV 2-udsendelse og det, som fulgte efter, burde man helt holde fingrene fra det her område. Det er altså på trods af den udsendelse, at vi bakker op om det her forslag.

Når det er sagt, vil jeg også gerne stå ved, at det er en yderst kompliceret balancegang, vi her er ude i.

Når hr. Tom Behnke efterlyser klare meldinger, om det nu er kriminalitetsdæmpende eller ikke, ja, så kan man vel ikke være sikker på, at det dæmper kriminaliteten, og at det afholder alle, som føler lyster i den retning, fra at fare ud på gader og stræder, men hos nogle, måske. Og vi ved jo fra retssager, at så skal vi lade tvivlen komme den anklagede til gode.

Jeg mener, at de begrænsninger og de begreber, som ligger i regeringens lovforslag, er til at operere med, hvorimod det på dette meget omfattelige område, hvor der jo blot er tale om besiddelse, ikke produktion, ville være meget uklogt at bruge det mere udflydende begreb utugtige billeder, fotografier eller film, eller hvad det er.

Men lad os se på det i udvalget, lad os snakke videre. Der var jo også nogle, der deltog i – og det havde jeg ikke selv lejlighed til – den høring om børnepornografi, der var i sommer, men der ligger noget materiale fra den, så lad os høre de kloge mennesker.

Vi mener også, at det kan være svært at bruge det argument, at fordi man besidder et billede af børn i disse situationer, så krænker man de pågældende børns rettigheder. Det er jo en krænkelse, der i hvert fald ligger tilbage i tiden. Man kunne jo også som en slags djævelens advokat spørge, om man ikke ved at få fat i den slags billeder og destruere dem øger presset på en produktion, en ny produktion, for vi ved, at der er brodne kar alle vegne, og at der er nogle, der vil prøve på at tjene penge, og så vil der være en efterspørgsel.

Og der sker en kriminalisering af de mennesker, som måske – og dér er jeg inde på det igen, for jeg har ikke hr. Tom Behnkes stærke tro på det modsatte – ellers er fredelige og kan klare deres problemer og deres sygdom, for problemer har de, og en sygdom er det vel også at sidde derhjemme og kigge på sådanne ulækre billeder.

Men lad os komme i gang med udvalgsbehandlingen. Vi mener, at med det forslag, som justitsministeren har fremsat, bortfalder Venstres og De Konservatives forslag til folketingsbeslutning, men dermed være ikke sagt, at det ikke kommer op i Retsudvalget – naturligvis.

(Kort bemærkning).

Tom Behnke (FP):

Det var sandelig et radikalt indlæg.

Det nytter altså ikke noget, at man står og væver frem og tilbage og ikke ønsker at tage stilling til det her. Det er man nødt til, når man er lovgiver. Vi kan ikke bare lade det her flyde, som det gør.

Til det med, at det har en kriminalitetsdæmpende effekt, og hvor hr. Bjørn Elmquist siger, at man skal lade tvivlen komme den anklagede til gode, vil jeg sige: Javel, men regeringen er ikke anklaget i den her sag, og derfor skal tvivlen ikke komme regeringen til gode. Regeringen må indtage en holdning på det her punkt og sige enten-eller; ellers ved man ikke, hvad det er, der lovgives om. Det er det, jeg efterlyser.

Lad mig så også sige, at når hr. Bjørn Elmquist siger, at ordet utugt – eller utugtige – er et meget bredt og udflydende ord, så er det jo ikke rigtigt. Det ord indgår i straffeloven i dag. Det ord er defineret bl.a. ved forskellige domsafsigelser, hvor man har defineret, hvad det betyder, og hvor grænsen går mellem, hvad der er utugtigt, og hvad der ikke er utugtigt. Og den definition kan man bare lade flyde videre over i stk. 2; så nemt er det, hvis man vil.

(Kort bemærkning).

Bjørn Elmquist (RV):

Det er naturligvis ikke regeringen, der i denne sag er på anklagebænken. De mennesker, der risikerer at komme på anklagebænken og også gør det, er dem, der besidder disse billeder. Det er dér, jeg mener, at det vil være en fordel ikke at bruge den definition, og jeg mener stadig væk, at når det angår besiddelse af billederne, er ordet utugt et udflydende begreb.

Søren Søndergaard (EL):

Netop på det sidst omtalte punkt støtter vi regeringens skelnen mellem det, man kan kalde egentlig børneporno på den ene side og på den anden side optagelser af børn, som på nogle kan virke seksuelt stimulerende.

På den anden side forstår vi ikke regeringens forslag om bødestraf for besiddelse af børneporno. For det helt afgørende spørgsmål, som vi opfatter det, er: Hjælper straf for at besidde børneporno til at mindske produktionen og dermed misbruget af børn, eller gør det ikke? Det er det afgørende spørgsmål.

Det er ikke et spørgsmål om udbredelsen, det er jo ligegyldigt. Om et magasin bliver trykt i

5.000 eller 20.000 eksemplarer – det er jo slet ikke så store tal i øvrigt – om det er i 500 eller 1.000 eksemplarer er jo i den her sammenhæng fuldstændig ligegyldigt. Det, der er det afgørende, er, om det hjælper til at stoppe produktionen. For det er i produktionsprocessen, at misbruget af børnene sker.

Der sker jo ikke noget misbrug af børnene ved, at der er nogle folk, der efterfølgende kigger på billederne. Enhedslisten er imod produktion af børneporno, som betyder seksuelt misbrug af børn. Det er den produktion, der ødelægger børnene.

Derfor ønsker vi først og fremmest at ramme de folk, som kynisk udnytter børn til at tjene penge, det være sig ved produktion eller ved distribution; og det er de folk, vi skal gå efter. Ja, man kan formulere det næsten med et 70'er-udtryk: Vi skal gå efter profitmagerne. Det er vores opfattelse, også i den her sammenhæng.

Det vil sige, at det, vi egentlig skal snakke om, er en skærpeelse af § 235, og det er den, vi skal snakke om primært i forhold til distribution og i øvrigt også produktion.

Hvis vi kigger på lovforslaget, er der mange tekniske ting, som vedrører grænsen mellem børneporno og voksenporno. Hvis det er helt små børn, er det selvfølgelig klart, men hvis det er lidt større børn, er det ikke så klart; og hvordan ved de, der køber det, hvor grænsen går?

Vi har allerede her haft en diskussion om det emne, der hedder besiddelse, hvor der også er et problem. Hr. Helge Adam Møller gjorde jo opmærksom på, at der i forslaget står, at besiddelsen skal ske med forsæt. Fru Inge Dahl-Sørensen var heroppe og sige, at hun var sådan set ligeglad med, om det var med forsæt eller ej. Der kunne vi så konstatere en vis forskel blandt forslagsstillerne.

Men under alle omstændigheder kan vi jo konstatere, at forsættet skal defineres. Det er jo lidt vanskeligt, når der er tale om, at man er i besiddelse af en publikation. Hvordan definerer man forsættet i forhold til det? Det er jo ikke så enkelt, som hvis det var et bankrøveri eller økonomisk kriminalitet eller noget andet.

Vi har altså ud over de her principielle ting, hvor vi går efter profitmagerne, en række tekniske ting, som vi må fortsætte med at drøfte under udvalgsarbejdet.

Sonja Albrink (CD):

Det er forbudt at stjæle, og vi kan vist alle være 300 pct. enige om, at der bliver stjålet noget fun-

damentalt fra de børn, som lægger krop og sjæl til, når der produceres børnepornografisk materiale.

Denne form for usselt tyveri har desværre hidtil kun været strafbar indtil det sidste led i forbrugerkæden, men det rådes der heldigvis bod på med de to forslag, som vi her behandler i dag.

Spørgsmålet om at kriminalisere besiddelse af børnepornografisk materiale har været rejst i flere sammenhænge, og i CD er vi meget tilfredse med, at Danmark nu sender det klare signal, at vi heller ikke tolererer det sidste led i den usmagelige kæde. Signalet er også værdifuldt, fordi det markerer en klar afstandtagen fra samfundets side til seksuelt misbrug af børn.

Der har været en stående diskussion gennem mange år, om et forbud mod besiddelse af børnepornografi kunne have en kriminalitetsforebyggende virkning. Ingen har dog kunnet bevise det, men der kan selvfølgelig vægtes både for og imod, og når alt gøres op, så vejer børnenes rettigheder jo tungest.

Hvis vi mener noget med at værne om børn, både her og i de lande, hvor de udnyttes til pornografi, så er det dobbelt moralsk, at man gerne må eje noget, som det direkte er ulovligt at producere og sælge.

CD er enig med justitsministeren i strafferammen for besiddelse af grov børnepornografi, og at der må trækkes grænser for at værne om privatlivets fred. Der dukker jævnlig sager op om seksuel udnyttelse af børn i dagspressen og på tv, som tydeligt viser, at der er tale om en international business.

Derfor er det også glædeligt, at samarbejdet med udenlandske myndigheder bliver intensiveret og koordineret. Det vil forhåbentlig få nogle af de involverede til at indse, at verden er ret så lille.

Det er også et plus på den hjemlige front, at der sker en udbygning af samarbejdet mellem de enkelte politikredse og Rigspolitichefen. Det vil give langt bedre overblik og gøre opklaringsarbejdet nemmere.

CD ser frem til et godt og konstruktivt udvalgsarbejde for begge forslag, og jeg håber, vi efterhånden finder frem til en afgørelse, som vi alle sammen kan tilslutte os, for vi er jo grundlæggende enige om, at der skal ske en kriminalisering.

(Kort bemærkning).

Tom Behnke (FP):

Inden ministeren svarer, kunne jeg godt tænke mig, at ministeren tog noget andet med i sit svar, nemlig det, som hr. Søren Søndergaard var lidt inde på. Han sagde det ikke direkte, men som jeg hørte det mellem linjerne, er det, det egentlig handler om, at man får fjernet efterspørgslen, for i det øjeblik, hvor man får fjernet efterspørgslen, så er der heller ikke den store basis for at lave en produktion.

Hvad gør man rent faktisk i dag, og har man tænkt sig at gøre noget yderligere i fremtiden med hensyn til at fjerne efterspørgslen, og det vil sige ved hjælp af en eller anden form for behandling af dem, der ønsker at se på den slags materiale? Hvad gør man i dag, og hvad vil man gøre i fremtiden?

Lad mig så også spørge, om ikke det er korrekt, når vi taler om netop definitionen af besiddelse, at den definition kommer til at lægge sig meget, meget tæt op ad den definition, man bruger i lov om euforiserende stoffer, og at man i den forbindelse ikke har nogen problemer med at få fastslået, hvorvidt der har været den onde vilje, altså forsættet til at besidde tingene eller ikke at besidde tingene.

Helge Adam Møller (KF):

Kun et par korte bemærkninger.

Fru Annette Nordstrøm Hansen og hr. Søren Søndergaard var inde på det samme problem. Fru Annette Nordstrøm Hansen sagde noget med, at man ikke skal tro, at det bare er sådan, at kriminalitet kan hindres ved, at man kriminaliserer dette og hint. Hr. Søren Søndergaard spurgte, om det overhovedet hjælper at have en straf. Det er meget let for Folketinget at fastsætte nogle strafferammer, men tror vi så også, at det afholder folk fra at gøre det, som vi nu siger er forbudt eller kriminelt?

Jeg må indrømme, at jeg ikke rigtig kan følge den tankegang.

Jeg kan godt forstå den, men jeg tror ikke et sekund på den. Jeg tror helt klart, at det, at ting er kriminelle, det, at ting bliver straffet, afholder et ganske stort antal fra at gøre det, som de ellers ville have gjort.

Jeg erkender selvfølgelig også, at der er nogle, der alligevel bryder loven, men lad mig tage et par banale eksempler. Er der nogen, der drømmer om, hvis vi sagde, det var legitimt og ikke strafbart at begå checkfalsk, at der så ikke ville komme 10 eller 100 gange flere, der skrev falske check ud, hvis man ikke blev straffet?

Hvad med miljøsvineri? Hvis vi sagde om det, at vi stadig væk synes, det er forkert, men altså ikke strafbart, uanset hvad man laver af miljøsvineri, tror man så ikke også, at der ville være langt flere, der begik den slags ting?

Hvad med fartbøder på vores motorveje? Hvis man sagde, at I må ikke køre mere end 110 km/t, men om I kører 200 km/t, så koster det ikke en krone i bøde, er der så nogen, der virkelig tror på, at der ikke ville blive mindst 10 eller 20 gange så mange, der kørte for hurtigt?

Jo, selvfølgelig virker straf også afskrækkende og afholder derfor et antal mennesker fra at begå noget kriminelt, og det er jo også formålet.

Hr. Tom Behnke sagde, at vi ikke kan have tre definitioner på børnepornografisk materiale. Det er jeg helt enig i, og jeg mener, det er den afgørende svaghed her. Vi sætter os, som jeg sagde, mellem to stole, og som også nogle af ordførerne lagde op til, håber jeg, vi kan få en debat i Retsudvalget. Er det virkelig rigtigt, at vi kun tager skridtet halvt og stadig nøjes med at sige, at det er forbudt og strafbart at producere og sælge utugtigt materiale, men at det stadig er tilladt at at besidde det?

Hr. Bjørn Elmquist sagde, at det kunne være svært at skelne mellem tingene; men her gav hr. Tom Behnke et godt svar, som gik på, at det gør man i øjeblikket, at det ikke giver nogen problemer, og at man har gjort det i hvert fald i de sidste 10 år. Det er den rent juridiske skelnen; men hvis man selv vil afgøre, hvordan der skal skelnes, synes jeg, man skal sætte sig ned og tænke på sine egne børn og sige: Hvis det nu var mit barn, der medvirkede i den fotooptagelse eller videooptagelse eller var med på det billede, ville jeg så synes, at det ville være misbrug, og at det ville være skadeligt og nedværdigende for hende eller ham? Og hvis man finder, at det ville det være, er det så noget, som skal forbydes? Så enkelt og simpelt er det. Vi ved alle sammen godt, hvad vi vil udsætte vore egne børn for.

Nogle af de ting, der er nævnt i justitsministerens forslag, skal det stadig være strafbart at sælge, men ikke strafbart at købe. Jeg mener helt klart, det er ting, som ingen af os kunne drømme ville være godt for børnene, tværtimod.

Jeg ser frem til, at vi kan få en god debat og forhåbentlig også foretage nogle mindre justeringer af justitsministerens forslag, for så tror jeg, at det stort set vil være et enigt Folketing, der kan vedtage det.

(Kort bemærkning).

Søren Søndergaard (EL):

Jeg deltog ikke i nogen filosofisk diskussion om straf heroppefra. Jeg deltog i en meget konkret diskussion om børneporno, og jeg vil godt prøve at gentage argumentet.

Hvis et forbud mod at besidde børneporno har en virkelig god virkning, så det f.eks. får halvdelen af dem, der køber et bestemt børnepornografisk magasin, til at holde op med det, hvad vil der så ske? Der vil ske det, at oplaget bliver halveret. Fint! Det tror jeg så vil føre til, at prisen bliver fordoblet, men det behøver vi ikke skændes om her.

Men vil det også betyde, at misbruget af børn forsvinder, fordi det kun er det halve antal, som køber magasinet? Det er det egentlige spørgsmål, og det er det, man burde forholde sig til.

Justitsministeren (Bjørn Westh):

Først vil jeg sige tak til alle ordførerne for deres positive deltagelse i debatten og deres positive modtagelse af lovforslaget, selv om der selvfølgelig er forskellige holdninger til regeringens forslag.

Det har været en lang debat, som blev rejst af bl.a. Kristeligt Folkeparti, og som forhåbentlig nu kan føre frem til en konklusion. Jeg finder, det har været en svær debat, og derfor kan jeg slet ikke forstå, når hr. Tom Behnke taler om, at det ligefrem er uhæderligt, at regeringen og regeringspartierne mener, det var fornuftigt at tænke sig om og lave en konference eller en høring, hvor man kunne få belyst tingene. Det tror jeg heller ikke hr. Tom Behnke mener, for hr. Tom Behnke sagde også, at han håbede, man lyttede til debatten; det må vel være et udtryk for, at der skal være en debat, og at man skal tænke sig om, inden man foretager sig noget på området. Jeg tror, alle har været enige om det.

Bl.a. fru Lissa Mathiasen understregede, at det er modbydeligt med seksuelt misbrug af børn, at vi skal udtrykke klar afstandtagen til det og afsky for det, og at vi skal finde den måde, hvorpå vi samlet set bedst kan forhindre overgreb på børn. Det er netop det, lovforslaget lægger op til debat om.

Der har under debatten bl.a. været stillet spørgsmål om besiddelse, og hvad der ligger i det udtryk. Jeg vil sige om det og om mange andre af de tekniske spørgsmål, der har været stillet, at dem vil jeg selvfølgelig besvare i udvalget. Men om besiddelse kan jeg dog sige allerede nu, at udtrykket »at besidde« er velkendt i

straffeloven, som flere ordførere har været inde på. Det anvendes således, som det også har været nævnt her, i narkotikalovens § 191.

Generelt stilles der krav om, at man skal have materialet inden for sin rådighedssfære, dvs. have det i hænde eller f.eks. opbevare det i en skuffe i sit hjem. I princippet foreligger der også besiddelse, selv om man kun ganske kortvarigt har materialet i hænde; men det er klart, at man her må tage stilling til det konkrete tilfælde, og hvis en eller anden stikker det i hånden på mig på gaden og jeg så smider det i en papirkurv, har jeg formentlig ikke haft det i besiddelse. Men jeg vil gerne vende tilbage til både dette og andre spørgsmål.

Der har været rejst spørgsmål om, hvorvidt strafferammerne var tilstrækkelige, og jeg vil sige, at i de tilfælde, hvor børn bliver misbrugt, er der en høj strafferamme på op til 10 års fængsel. Men det, vi taler om her, er produktet af misbruget, hvor vi prøver at mindske udbredelsen for dermed at mindske tilskyndelsen til at lave det – det er et svar til hr. Søren Søndergaard.

Men i udvalget vil jeg vende tilbage til de spørgsmål, man stiller, og jeg håber som sagt også, at vi kan finde en fælles afslutning på denne lange og vanskelige debat.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Forslagenes overgang til anden (for forslaget til folketings beslutnings vedkommende anden (sidste)) behandling vedtoges uden afstemning.

Første næstformand (Ivar Hansen):

Jeg foreslår, at forslagene henvises til Retsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Jeg skal her udsætte mødet. Det genoptages i dag kl. 13.00.

Mødet udsat kl. 11.37

Mødet genoptaget kl. 13.00.

Den næste sag på dagsordenen var:

12) Første behandling af lovforslag nr. L 31: Forslag til lov om ændring af lov om elforsyning. (Indregning af tab ved sideordnede aktiviteter).

Af miljø- og energiministeren (Svend Auken). (Fremsat 2/11 94).

Lovforslaget sættes til forhandling.

Forhandling

Martin Glerup (S):

Det sidste års tid har SEAS været en hyppig gæst på avisernes forsider og i andre medier. Som følge af sideordnede aktiviteter som tomatproduktion, havbrugsdrift og vindmølleproduktion har elselskabet opnået en negativ egenkapital på ca. 230 mio. kr. Denne negative egenkapital er SEAS efter selskabslovgivningen forpligtet til at få fjernet.

I september 1993 søgte SEAS Elprisudvalget om tilladelse til at indregne underskuddet i elprisen. Elprisudvalget gav SEAS denne tilladelse, men blev i december 1993 underkendt af Konkurrenceankenævnet. Der er ikke i den nuværende lovgivning mulighed for at give tilladelse til at indregne overskuddet i elpriserne - eller underskuddet, undskyld! Det andet må man godt. Formålet med L 31 er derfor at give SEAS hjemmel til at indregne dette underskud i elprisen.

Det kunne umiddelbart lyde, som om det blev dyrere for forbrugerne, men SEAS har oplyst, at hvis underskuddet indregnes over en periode på 15 år, vil det betyde en stigning i elprisen på ca. 0,5 øre pr. kWt. Da SEAS samtidig forventer en rationaliseringsgevinst, betyder det, at man faktisk ville være i stand til at nedsætte elprisen. Altså vil dette lovforslag ikke betyde forhøjede elpriser for forbrugerne.

Jeg vil dog godt understrege, at lovforslaget kun omfatter tab på sideordnede aktiviteter, der allerede er afsluttet, og at SEAS i praksis er det eneste elselskab, der vil være omfattet af lovforslaget.

Jeg mener, at dette lovforslag er den bedste løsningsmodel for SEAS, og jeg ser frem til det samarbejde, som SEAS har oplyst at man vil indgå med de øvrige sjællandske elselskaber om rationalisering, samt den øgede indflydelse, som de lokale kommuner vil få i elsamarbejdet.

Vi har i Socialdemokratiet noteret os, at lovforslaget ikke vil indebære hverken administrative eller økonomiske konsekvenser for staten.

Jeg skal derfor på vegne af Socialdemokratiet anbefale lovforslaget. Vi håber, at det kan få en hurtig gang igennem udvalget, sådan at vi på denne måde får behandlet en sag, der i udpræget grad er et eksempel på et godt indfald, som fik et dårligt udfald. Nu må vi se til, at det kan få en løsning.

Peter Hansen-Nord (V):

Vi må jo konstatere, at regeringen endelig langt om længe er vågnet op omkring håndteringen af SEAS-sagen.

Vi har fra Venstres side under behandlingen af L 238, elforsyningsloven, for ca. 1½ år siden i vores betænkning bidrag inviteret til en løsning af SEAS' problem, uden at vi har set nogen reaktion fra regeringen. Det har i det forløbne 1½ år været direkte pinligt at overvære regeringens manglende håndtering af sagen, selv om vi har været mange, der har tilbudt os med råd og vejledning.

Fra Venstres side var vi positive over for de fusionsforhandlinger eller overtagelsesforhandlinger, som SEAS indledte med NESA. Vi så noget fremadrettet i disse forhandlinger både for forbrugerne og for den strukturelle tilpasning, som fremtidens liberale elmarked kræver, og også med henblik på at kunne opnå tilstrækkelige rationaliseringsmuligheder.

Denne løsning og disse fusionsforhandlinger opnåede som bekendt ikke tilstrækkelig opbakning i SEAS' repræsentantskab. Denne afgørelse i SEAS' repræsentantskab har vi heldigvis ikke nogen indflydelse på her i Folketinget, og det er vi faktisk glade for i Venstre.

Men vi valgte så, da man sagde nej til dette, at gentage vores tidligere fremsatte tilbud om at hjælpe selskabet, og det er det, vi nu gør ved at støtte L 31.

L 31 er isoleret set en lovændring alene med henblik på at afhjælpe tab på sideordnede aktiviteter, der har fundet sted frem til 1. oktober 1994, og det skaber således ikke nogen præcedens. Det er alene udtryk for et ønske om at hjælpe SEAS samt udtryk for, at den gældende elforsyningslov ikke giver juridiske muligheder for at afhjælpe dispositioner med store tab til følge, som selskabet har foretaget.

Samtidig er loven et eksempel på, at der trods store politiske forskelle altså kan findes løsninger på tværs af partiskel her i Folketinget.